

LAST CHRISTMAS WERD HOLLY VOOR HET ALTAAR GEDUMPT.
THIS YEAR HELPT DE Knappe Kai haar aan een nieuwe date.

EEN

DATE

VOOR
KERST

BRITAINY
CHERRY

Brittainy Cherry

Een date voor kerst

Vertaling Jacodine van de Velde

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020555226
ISBN e-book 9789020555233
ISBN audiobook 9789020555240
NUR 340

© 2025 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2022 Brittainy Cherry
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *The Holly Dates*.
Deze uitgave kwam tot stand in overeenkomst met Bookcase Literary
Agency.

Vertaling Jacodine van de Velde
Omslagontwerp Emily Wittig Designs
Omslagontwerp Nederlandse editie Liesbeth Thomas, t4design

www.bcherrybooks.com
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar ge-
maakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door
geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training
and similar technologies. No part of this publication may be reproduced,
stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means,
electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the
prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke
en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de pa-
pieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan
zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Aan iedere kerel die ik op datingapps ben tegengekomen:
bedankt voor het schrijfmateriaal, stelletje lijpo's.
Ik wens jullie fijne feestdagen toe.

Behalve jou, Marty.
Rot op, Marty.

Proloog

Holly

24 december

‘Weet je dit zeker?’ vroeg Cassie terwijl ze mijn sluier herschikte. Ik stond voor een lange spiegel en staarde naar mezelf. Ik leek op mijn moeder op haar trouwdag. Dat alleen al zorgde er bijna voor dat ik tranen in mijn ogen kreeg.

Mijn moeder was de mooiste vrouw die ik ooit had gezien, dus het feit dat ik een paar van haar trekken in mijn gezicht zag voelde als een geschenk. Mijn donkerbruine huid had dezelfde tint als die van haar. Mijn wipneus en hartvormige gezicht leken ook op die van haar.

Ook had ik haar lach, maar mijn ogen waren van mijn vader. Donkerbruin met enkele gouden spikkeltjes.

Tot kort hiervoor was mijn moeder bij me in de kleedkamer geweest, maar ze had zichzelf moeten verontschuldigen omdat ze aan één stuk door bleef huilen en steeds weer zei: ‘Mijn kleine meid gaat trouwen.’

Als mijn emoties een rivier waren, waren die van mijn moeder een oceaan: wijsd, gecompliceerd en vol diepgang.

Mijn hart ging wild tekeer terwijl ik daar in die prachtige trouwjurk stond.

Cassie sprak verder terwijl mijn hoofd tolde. ‘Want het huwelijk is een serieuze aangelegenheid en we zijn nog zo jong, Holly. En –’

‘Ik hou van hem,’ zei ik tegen haar. Ik draaide me naar haar om terwijl mijn hart uit mijn borstkas barstte. Ik keek naar de verlovingsring om mijn vinger. Een warm gevoel vulde mijn borst en vreugde vervlocht zich met mijn hartslagen. Ik wist dat ik de juiste beslissing nam. Ik koos de man die mij koos. ‘We zijn al jaren samen en ik zie het nut er niet van in om te wachten. Dus, ik snap dat je me de “laatste kans om ervandoor te gaan”-speech van de beste vriendin geeft, maar maak je geen zorgen. Ik heb de juiste gekozen. Vandaag zul je geen bruid op de vlucht zien slaan.’

‘Mooi,’ zei ze terwijl ze haar vuurrode zijden jurk gladstreek. ‘Want het hele dorp zit op dit moment in de kerk te wachten tot jullie voor het altaar staan en ik wilde geen bruidsmisje-speech moeten geven over hoe jij de ceremonie ontvlucht bent.’

Ik knipte met mijn vingers. ‘O, over ceremonies gesproken...’ Ik hees mijn zware jurk in mijn armen en haastte me naar mijn veel te grote handtas. Ik trok er een stapel papieren uit en gaf ze aan Cassie. ‘Ik heb de laatste hoofdstukken die je me hebt gestuurd doorgenomen en er opmerkingen bij gezet.’

‘Wat heeft dat met ceremonies te maken?’

Het had helemaal niets met ceremonies te maken, maar mijn brein maakte nu eenmaal vreemde verbindingen. ‘Je weet dat er geen enkel verband is, maar ik herinnerde me ineens dat ik je die hoofdstukken nog moest geven.’

Cassie schudde haar hoofd. ‘Werk jij op de dag van je bruiloft?’ Ze grinnikte. ‘Slechts enkele minuten voordat je naar het altaar loopt?’

‘Tja, wat kan ik zeggen? Ik ben gepassioneerd over wat ik doe.’ Ik pakte een pen uit mijn tas en nam een paar bladzijden van haar over. ‘Ik dacht over iets wat we kunnen toevoegen –’

‘Holly,’ zei Cassie op berispende toon terwijl ze de bladzijden uit mijn hand griste. ‘Geen werk vandaag.’

Ik pruilde. ‘Alleen trouwen vandaag?’

‘Alleen trouwen vandaag.’

‘Oké, maar we gaan weer aan het werk zodra de dag voorbij is.’

‘Misschien moeten we eerste kerstdag ook vrij nemen.’

‘Doe niet zo raar. Romans schrijven zichzelf niet.’

Sinds we tieners waren hadden Cassie en ik samen boeken geschreven. We hadden al snel succes geboekt met ons pseudoniem H.C. Harvey. Op dit moment hadden we te maken met een zeer strakke deadline bij onze uitgever. Dat was niet wereldschokkend, want we hadden altijd strakke deadlines.

We waren beste vriendinnen sinds de basisschool en groeiden op in het dorpje Birch Lake in Wisconsin, waar iedereen niet alleen je naam kende, maar ook je doopnaam en waarschijnlijk de laatste vier cijfers van je burgerservicenummer. Een paar jaar geleden was ik met Daniel naar Chicago verhuisd, maar ik heb altijd geweten dat ik in ons dorp, in aanwezigheid van onze familie en vrienden, wilde trouwen.

Volgens mijn adres was ik dan misschien een stadsmeisje, maar ik had altijd een zwak gehad voor het landelijke Wisconsin en de inwoners van dit dorp. Alle driehonderdtwee – correctie – driehonderddrie. Ik was even vergeten dat Kelly van de plaatselijke bakker afgelopen zondag haar derde kindje had gekregen.

Hoe kon je beter kerstavond vieren dan met een enorme Birch Lake-bruiloft?

‘Oké, nou, laten we ons concentreren op de huidige situatie en ervoor zorgen dat jij trouwt,’ zei Cassie, die geen werkgerelateerde gesprekken meer duldde. Ze overhandigde mijn boeket en zag eruit alsof ze op het punt stond in tranen uit te barsten.

‘Wat is er?’ vroeg ik.

‘Niets, niets. Het voelt alleen heel echt nu, snap je? Jou zo in die jurk zien. Ik ben gewoon bang dat ik mijn beste vriendin ga verliezen.’

‘Ah, gossie, Cass. Niet huilen. Ik weet dat jij en Daniel de schurft aan elkaar hebben, maar ik beloof je dat je me niet zult verliezen. Trouwens, jij bent de helft van H.C. Harvey. Je kúnt me letterlijk niet eens kwijtraken. Anders zou mijn bankrekening eronder lijden.’

Ze lachte zachtjes en veegde de tranen af die over haar wangen rolden. ‘Voor alle duidelijkheid, ik heb niet de schurft aan Daniel. Ik denk alleen dat hij niet de ware voor je is.’

‘Maar dat is hij wel. Hij is de enige voor me.’

‘Ja, dat zie ik. Oké. Laten we zorgen dat je trouwt.’ Ze ging me voor de gang in en bleef staan voor de deur die leidde naar de kamer waar mijn ouders wachtten.

Voordat Cassie de deur opende, wachtte ze nog even en keek mijn kant op. ‘Weet je het zeker, Holly?’ vroeg ze nog een laatste keer.

Deze keer klonk ze heel serieus.

De zenuwen die daardoor door me heen schoten, brachten me een beetje van mijn stuk. ‘Cassie, het is tijd dat ik “ja” ga zeggen.’

‘Ja. Natuurlijk.’ Ze opende de deur en liet me erdoor.

Mam hilde terwijl ze me knuffelde terwijl pap rustig bleef en naar me glimlachte. Mijn broertje Alec merkte op dat ik er beter uitzag dan mijn normale slonzige verschijning, wat voor een broer het dichtst in de buurt van een compliment kwam.

Alec en ik leken totaal niet op elkaar. Hij leek op onze vader. Lang, slank en een chaotisch hoofd. Terwijl ik behoorlijk wat rondingen had, was Alec net een plank. Op de basisschool noemden ze hem altijd Magere Henkie, waar hij de pest aan had. Ik benijdde het dat hij alles kon eten zonder ook maar een gram aan te komen. Als ik nog maar aan een koekje dácht, kwam ik al een kilo aan.

Na Alecs soort-van compliment gingen hij en mam naar hun zitplaatsen.

Pap begeleidde me naar het altaar, waar Daniel op me stond te wachten. Daniel zag er zenuwachtig uit. Dat was niet vreemd. Altijd wanneer Daniel voor een menigte moest staan, kreeg hij de kriebels. In het openbaar spreken was zijn ergste nachtmerrie, dus dat hij nu zijn geloften in het bijzijn van al deze inwoners moest uitspreken, zorgde er waarschijnlijk voor dat hij helemaal gek werd.

Zodra mijn vader me had weggegeven, kwamen ook bij mij de

zenuwen. Ik wendde me tot Cassie om mijn boeket te overhandigen. Met een gespannen lachje nam ze het aan.

Ook zij leek nerveus, wat vreemd was. Cassie floreerde wanneer ze zich in een mensenmassa bevond. We hadden tientallen signeersessies achter de rug waarbij haar extraverte karakter heerlijk tot zijn recht kwam. Zweette ze nou? Zelfs met alle mensen hier was het niet warm in de kerk.

Pastoor Thomas startte de ceremonie en ik voelde hoe mijn zenuwen zich in mijn buik nestelden toen hij zei: 'Als er iemand bezwaar heeft tegen dit huwelijk, spreek dan nu of zwijg voor eeuwig.'

Het was zoiets geks om te zeggen tijdens een huwelijksceremonie. Het liefst had ik het achterwege gelaten, maar het was onderdeel van de traditie. Ik kon niet de discussie aangaan met tradities, zelfs niet als het idiote waren. Kon je je voorstellen dat er echt iemand zou opstaan en zou zeggen –

'Ik maak bezwaar!'

Ik knipperde een keer met mijn ogen.

Een tweede keer.

Toen een derde.

Ik staarde Daniel aan.

De woorden vlogen zijn mond uit.

Mijn wenkbrauwen werden samengeknepen en ik hield mijn hoofd schuin. 'Wat?'

'Ik maak bezwaar,' herhaalde hij terwijl hij non-stop zijn hoofd schudde. 'Ik maak bezwaar, bezwaar, bezwaar, bezw–'

Pastoor Thomas boog zich naar Daniel. 'Ik denk dat iedereen je de eerste keer al hoorde, knul.'

Daniel streek met zijn handen over zijn pak. 'Juist. Natuurlijk. Sorry.' Hij kromp ineen toen hij me aankeek. 'Het spijt me zo, Holly.'

'Wat doe je?' vroeg Cassie met mijn boeket in haar handen naast me. 'Waag het niet dit te doen, Daniel.' Verwoed schudde ze haar hoofd, haar ogen vol paniek.

‘Wat moet hij niet doen?’ vroeg ik. ‘Hij meent het niet serieus. Het is een grap. Een slechte grap, maar alsnog een grap.’ Ik richtte mijn blik weer op Daniel. ‘Toch? Je meent het niet serieus. Toch?’

Hij kneep in zijn neusbrug. ‘Holly... het spijt me... ik...’

‘Inderdaad, wat dóé je?’ snauwde ik tegen hem, Cassies woorden herhalend. Ik draaide mijn hoofd met een ruk terug naar Cassie. ‘Wat doet hij?’

Haar ogen werden glazig. De schrik in haar blik veranderde in berouw. ‘Hij gaat bij je weg.’

Ik grinnikte en schudde vol ongeloof mijn hoofd. ‘Nee, dat doet hij niet.’

‘Dat doe ik wel,’ beweerde Daniel, deze keer vol zelfvertrouwen. Hij had een beetje te veel zelfvertrouwen voor een man die deed wat hij aan het doen was. *Wees een beetje nederiger, jij verdraaide klootzak!*

‘Is dat zo?’ Ik hapte naar adem, net als alle anderen in de kerk. Er werd heel wat naar adem gehapt sinds de grappende ‘ik maak bezwaar’-mededeling. Het zou mooi hebben geklonken als het niet op het meest ziels-verpletterende moment van mijn leven was uitgesproken. ‘O, mijn hemel, je gaat bij me weg!’

‘Ik ben verliefd op jou,’ zei hij terwijl hij mijn kant op keek.

Ik knipperde weer met mijn ogen, in de war door zijn opmerking. Verliefd op me? In heel mijn leven was ik nog nooit zo verbijsterd geweest. Hoe kon hij tegen me zeggen dat hij verliefd op me was terwijl hij me op hetzelfde moment voor het altaar dumpte?

Ik stond perplex, tot ik besepte dat hij niet naar mij keek. Hij keek naar Cassie.

Mijn Cassie.

Mijn co-auteur.

Mijn aller-, allerbeste vriendin.

Mijn beste vriendin die mijn trouwboeket vasthield, naast me voor het altaar stond, haar blik strak op Daniel gericht.

Mijn Daniel.

Mijn verloofde.

Mijn aller-, allerbeste vriend.

Ik werd niet goed.

‘Cassie,’ blafte ik tegen haar terwijl zij stiller stond dan ooit tevoren. Haar lippen weken iets uiteen en tranen rolden over haar wangen. Ik wapperde met mijn hand voor haar gezicht in een poging haar uit haar trance te halen. Ik knipte met mijn vingers. ‘Cassie! Wat is hier gaande?’

‘Ik hou ook van jou,’ zei ze tegen Daniel alsof ik niet bestond.

Daniel zette een stap naar Cassie en stak zijn hand uit.

Mijn hart stond stil.

Ze nam zijn hand aan en liet mijn boekje los, waardoor het naar de vloer zeilde. De kop van een van de rozen knakte van de stengel terwijl de blaadjes van de calla uit het bundeltje vielen. Stukjes gipskruid streken langs mijn enkels.

Mijn.

Hart.

Stond.

Stil!

Daniel verstevigde zijn greep op haar hand en ze verdwenen over het gangpad van de kerk, langs alle driehonderdtwee – correctie – driehonderddrie mensen van ons dorp. Kelly’s pasgeboren baby hilde. Dat kon ik het kind niet kwalijk nemen. Deze gebeurtenis was in een hedendaagse Shakespeare-tragedie veranderd.

Daniel en Cassie lieten me in de war, met een gebroken hart en alleen achter.

Gek, dat je je alleen kon voelen terwijl er honderd paar ogen op je gericht waren.

Mam haastte zich naar me toe en nam me in haar armen. Paps neusvleugels trilden, alsof hij op het punt stond Daniel af te maken voor wat hij had gedaan. Hij stond op en vroeg iedereen zo vriendelijk mogelijk te vertrekken.

Alec plaagde me niet en maakte geen spottende opmerkingen. Hij kwam niet met een of andere bijdehante broer-reactie. Hij leek verdrietig om mij. Op de een of andere manier maakte dat het nog erger.

Op exact dat moment zwoer ik dat ik nooit meer zou liefhebben. Ik betwijfelde of verraad iets was waar ik in de nabije toekomst overheen zou kunnen komen. Ik wilde mezelf nooit meer in de positie brengen waarin ik zo'n pijn gedaan kon worden als de kwelling die ik op die dag voelde. Ik zou niemand ooit nog genoeg van mezelf geven om me zo diep te kunnen kwetsen.

Ja, dat was het enige wat ik zeker wist.

Ik zou nooit, maar dan ook nooit meer met iemand daten.

Holly

Tien maanden later

‘Ik kan niet geloven dat ik dit weer doe,’ mompelde ik terwijl ik op de achterbank van de taxi klom en me als een leeggelopen ballon op de versleten bekleding liet zakken. Een paar maanden geleden had ik mezelf beloofd dit pad nooit meer te bewandelen nadat ik in het voorjaar had geprobeerd mezelf weer op de markt te zetten. Ik had mezelf voorgenomen nooit meer de datingwereld in te duiken en toch stuurde ik het schip nu doelgericht en rechtstreeks op Satans grot af.

Eenzaamheid had er een handje van om mensen terug te laten keren naar de ergste situaties.

Nu de feestdagen dichterbij kwamen en de wereld veranderde in een groot knuffelseizoen, was ik op jacht naar iemand om mijn gedachten af te leiden. Hij mocht mijn lichaam ook bezighouden, als we dat punt met elkaar zouden bereiken. Het was bijna een jaar geleden dat een man me intiem had aangeraakt.

Oké, ik had dates gehad, maar was nooit op het level van intimiteit beland. Ik voelde me als een in de steek gelaten oude banaan op het aanrecht, overrijp en onaantrekkelijk. Ik was er vrij zeker van dat als een man de binnenkant van mijn dijen zou aanraken, ik in een hoopje bananenprut zou veranderen.

Toen ik me opnieuw aanmeldde bij die datingapps, zou ik gezworen

ALL SHE WANTS FOR CHRISTMAS IS... EEN DATE!

Als Holly op kerstavond voor het altaar wordt achtergelaten door haar verloofde, heeft ze maar één doel: ze wil voor de volgende kerstdagen een nieuwe relatie hebben. Ze geeft de liefde niet zomaar op en slaat aan het daten tot ze de ware heeft gevonden.

Voor de grumpy restauranteigenaar Kai is de liefde wel het laatste waar hij aan denkt. Als de altijd vrolijke Holly in zijn restaurant op datemarathon gaat, kan hij dat moeilijk aanzien. Hij besluit haar te helpen om een geschikte partner te vinden, onder voorwaarde dat ze haar tweede date ergens anders zal doorbrengen.

Met Kai als haar datingcoach, groeit Holly's zelfvertrouwen. Maar hoe succesvoller hun zoektocht wordt, hoe jaloerser Kai wordt op de mannen die tegenover Holly zitten...

Brittainy Cherry is een Amerikaanse bestsellerauteur van emotionele, slowburn-romances. Ze heeft al meer dan twintig titels uitgebracht en haar werk heeft meerdere malen op internationale bestsellerlijsten gestaan. Eerder schreef ze de succesvolle Kompas- en Elements-series.

Z&K

ZOMER & KEUNING

ISBN 978 90 2055 522 6 NUR 340

9 789020 555226 >

www.zomerenkeuning.nl